

[Socialministeren.]

for Landbruget, saa at de forgældede Ejendomme kommer til at danne Udgangspunktet for Lovgivningen, vilde efter min Mening blive skæbnesvangert for os alle sammen.

De Oplysninger, der er fremkommet fra Statistisk Departement, lægger jeg derfor ikke mere i, end der bør lægges i dem. Man har faaet Oplysninger om, hvor mange de enkelte kunde ønske at beskæftige, men om de virkelig kunde beskæftige dem og vilde beskæftige dem, er et helt andet Spørgsmaal.

Jeg finder det i øvrigt ejendommeligt, at Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse har været i Stand til praktisk talt at efterkomme alle de Krav, som har været stillet til Kasserne om Arbejdskraft. Der er foretaget en Undersøgelse i Juli Maaned af Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse, der Landet over har 1 100 Arbejdsanvisningskontorer i Tilknytning til Arbejdsløshedskasserne. 1 065 Kontrolbestyrere har indsendt Besvarelser, og Svarene gaar ud paa, at der fra Landbruget var bedt om 3 853 Arbejdere. Deraf er der skaffet 3 688; de 165, der mangler, bød man Lønvilkaar, som de paagældende med fuld Ret kunde nægte at modtage. Samtidig med at man paa den Maade har præsteret Bevis for at kunne skaffe al den Arbejdskraft, som der var Efterspørgsel efter, havde man derude 2 749 arbejdsløse Landarbejdere gaaende, som ingen spurgte efter. Nu vil jeg gerne spørge: Naar vi gennem Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring Landet over, i hvert eneste Sogn praktisk talt, har skabt legitime Arbejdsanvisningskontorer i Tilknytning til Arbejdsløshedskasserne, og Landboerne unnlader at benytte disse legitime Kontorer, kan man saa med nogen Ret bagefter komme og sige, at vi mangler 25 000 Arbejdere? Der gaar jo de 2 749. Jeg synes, at de, der mangler Arbejdskraft, skulde begynde med at rekvirere dem. Saa længe man ikke gør det, kan det ikke være saa forfærdelig alvorligt med Mangelen paa Arbejdskraft. Og det kan det heller ikke være, saa længe man kun kræver Dreng og Piger, men ikke ønsker at beskæftige voksne Familieforsørgere, som dog ogsaa skulde have en Smule Adgang til at leve her i Landet.

Jeg skal ikke gøre Bemærkninger herudover, men kun gentage min Beklagelse af, at det ikke har vist sig muligt at gennemføre den Lov, som her er foreslaaet gennemført, og som, hvis den i det hele skulde kunne faa nogen Virkning, burde

være gennemført nu. Naar vi ikke kunde faa Sikkerhed for, at den overhovedet kunde gennemføres, maatte jeg, som det tidligere er sagt, ønske en Afgørelse nu, for at de arbejdsløse kunde vide, hvordan de havde at indrette sig i den kommende Tid.

Gunnar Fog-Petersen: Naar jeg først faar Ordet nu, er det min egen Skyld; jeg regnede med, at Ordførerne vilde have faaet Ordet i Rækkefølge, og jeg har derfor forsømt at bede om Ordet i Tide.

Jeg har heller ikke saa forfærdelig meget at fremføre, da et Lovforslag i væsentlig samme Skikkelse jo var til Behandling her i Fjor, og jeg i Hovedsagen kan henholde mig til, hvad jeg dengang udtalte. Jeg skulde oven i Købet tro, at de Argumenter, som for et Aar siden efter mit Skøn havde Gyldighed, er blevet forstærket i den Tid, der er gaaet siden da, saaledes at Begrundelsen for at vedtage Lovforslaget i Dag kan fremføres nok saa stærkt, som den kunde i Fjor, og tillige saaledes, at de Argumenter, man fra anden Side anførte imod det, idet man krævede, at Socialreformen skal kunne klare alle Vanskeligheder, har mindre Kraft nu, end de havde dengang. Thi det, Vanskelighederne kommer af, er efter min Mening ikke, som Socialministeren sagde — det vil jeg i hvert Fald ikke haabe —, at det er en konstant Tilstand, vi lever i, men at det er en langvarig Overgangstid fra en økonomisk Tilstand til en anden, en økonomisk Tilstand, der kendetegnes ved Landbrugets Indskrænkning og Tilbagegang og ved beskyttede Byerhvervs Vækst som den eneste Mulighed for at beskæftige Landets Befolkning. Det er ingen Skade til at sige det rent ud, som det er, thi alt for mange bliver ved at leve i Forestillinger, som ikke længere har Gyldighed. Derfor kan jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Jeg har et Par Bemærkninger at knytte til Diskussionen om Arbejdskraften paa Landet og den Statistik, som foreligger for os. Det er min Overbevisning, at hvis man vil undersøge, hvorledes denne Statistik er fremkommet, vil man komme til det Resultat, at den vel er et Udtryk for Mangel paa Arbejdskraft i ikke ringe Dele af Landet, men i langt højere Grad, end man tror, Udtryk for Vanskelighederne ved at faa Arbejdskraft. Saaledes som Spørgsmaalene har været stillet, kan de i mange Tilfælde være blevet besvaret paa en saadan Maade, at de gav Udtryk for, at man forgæves har søgt Arbejdskraft; men dette